

Al meu poble diuen que qui és desgraciat amb els collons entropessa. Segurament, ZP voldria no ser desgraciat, o ser-ho menys, però d'[absoluta bogeria](#) i [descrèdit](#) només s'esquita, com a subjecte actiu o passiu -distinció insignificant a efectes pràctics-, qui prefereix seguir entropessant en volta d'arromangar-se i suprimir els obstacles. Els [rumors borsaris](#), per més que el *presidente del Gobierno* s'indigne dramàticament, com si s'autoindultara, són realment acollonants quan afecten una economia tràgica com la *nostra* (com la grega) i, pitjor encara -i aquesta és la veritable primícia ibèrica, d'abast psicològic- quan demostren el poder de fotre bascollades a un govern, l'espanyol, que (com el grec) procrastina constantment els deures (com els grecs), esperant, esperant, esperant (com els grecs) la resurrecció que mai no arriba; esperant que la tempesta s'acabe capejant gràcies i només a l'eixida del sol (com els grecs), o per intervenció divina, ço és, el [FMI](#). Política econòmica, doncs, basada en l'oratge i Déu, una economia de vora séquia, com la del meu avi. Avui, però, si [plou i fa sol](#), el món roda sol? Ah!, ho oblidava... Però Espanya [no](#) és Grècia!